(це ж яка озарінь напросилася третього дня.

це ж яку непричетність означують леза і стопи.

це на тлі конотопа не менше ніж три конотопи,

обірвавши оздоби, на плаху спинають коня.

навсібіч козаками штахетів обклеєні стропи –

веремія зітхань, спантеличена посохом дня.

буркуном вороним закосичене вівтареня.

то копають цей світ під фундамент, немов під окопи…

їх не менше, ніж голос, що проситься меншим в траву.

потерпання історії вщерть потерпанням історій:

я не з того острога собі осторогу зірву.

є багато простертих, а кажуть – великі простури.

упираються в бані ці схрещені сходи на хори).

під облатку покори викреслюю першу главу